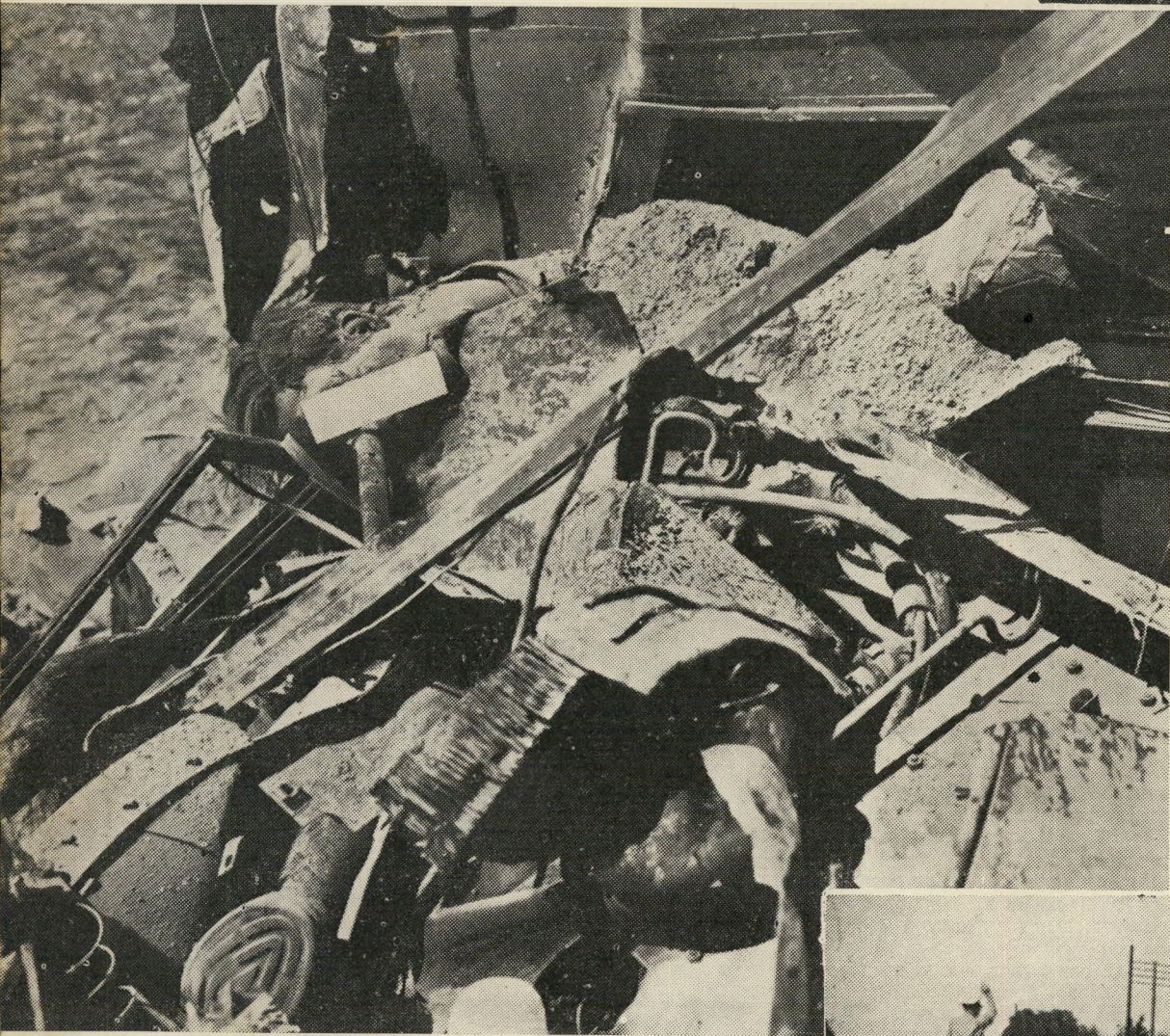

זה יכול להיות אתה

מאת אהרן דורב

ברהם פריגוזין היה תושב רחובות. הוא לא נהרג במלחמה. הוא לא נרצח ע"י מסתננים. הוא הרג את עצמו.

בליל ריקודיהם בדליה התיש את כחותיו. בבר קר יצא לבית החרושת ושר לטעון מלט על מכונת המשא שלו. תשוש כוח יצא לדרכו, עמוס מלט, רגליו העייפות על דושות הדלק והבלמים, עיניו האדומות, מחוכרות השינה, צופות אל הדרך. בק"מ ה-12 של כביש נתניה — תל-אביב, ליד נוף-ים, התנגש במכונת שחנתה בצד הכביש.

התמונה שנתגלתה לשוטרים היתה מזועזעת — כה מזועזעת שאי-אפשר היה לפרסמה מבלי לטשטש את הפנים. שעתיים עמלו לחלץ את אבריו מבין שרידי המכונת. הוא לא הגיע לרחובות.

סעדיה בינדק היה חבר קיבוץ דתי במגדאל. הוא עלה ארצה עם אביו ואמו מעיראק. הם רצו לתת לבנם חיים חדשים. הוא רצה לחיות אותם. הוא טייל באופניים. בכניסה לרמתיים התנגש עם מכונת-משא של תנובה, שהיתה בזרחה לתל-אביב. על הכביש נשאר מוטל סעדיה, כשחולצתו הוסרה מגופו נעצמת ההתנגשות, אופניו המרוסקות לידו. החיים החדשים בארצו החזשה, שכה התעצב עליהם, הביאו לו את המוות.

תמונות אכזריות. תמונות שלא תכאבנה רק לקרובים, שתכאבנה לכל אדם שישתכל בהן. תמונות ש-אין מקומן בעתון מצויר. תמונות שבכל זאת היה

צורך לפרסמן למען יראו איתן כל הנהגים. כל הולכי הרגל, כל אשר יש להם בעל, אב או ילד. כי רק מקרה הוא שאלה תמונותיהן של אבריהם פריגוזין וסעדיה בינדק. זה יכולת להיות אתה. זה יכול היה להיות בנך.

סטיסטיקה יבשה: בשנה האחרונה נהרגו בכבישי ישראל 230 איש, נפצעו 350 חשבוני פשוט: אם לא יפתח שיעור התאונות, ואם לא יגדל, ייהרג ב-50 שנות חיים ממוצעות אחד מכל 100 אזרחי ישראל בתאונות דרכים, ייפצעו שלושה אזרחים מכל מאתיים.

במלים פשוטות: מבין 70.000 האיש הקוראים השבוע את הגליון הזה של העולם הזה, ייהרגו 700 איש, ייפצעו 1050 איש — לא בידי אויב, לא בידי פושע — אלא בידי אותה מפלצת תאורית שמה: רשלנות בדרכים. ובמלים אכזריות עוד יותר: 14 איש הקוראים גליון זה, כשהם בריאים ושלמים, נדונו עליידי אותה סטיסטיקה מזועזעת שלא יגיעו עד לגליון 785 של העולם הזה. הם ימותו בשנה הקרובה בתאונות דרכים.

לכן דברים אלה אינם מופשטים. אין הם נוגעים למישהו אחר, למישהו שאין לך ענין בו, שאתה יכול להתעלם מגורלו באנחה של השתתפות בצער או באדישות גמורה. זה נוגע לך. זה נוגע לבייתך — לאלה היקרים לך, אשר

לא לאחרים תשאיר את הדאגה כיצד אפשר ללחום במפלצת ארורה זו. דאגתך היא. ולא לאחרים תחפש את האשם להפקרות נוראה, הצמאה לזם. חפש את האשם, קודם כל ומעל לכל, בעצמך. כי אין איש בארץ זו שיוסי לומר: יי לא שפכו את הדם הזה. חפש את האשם בך, הולך הרגל שאינו מזהר מקום אחר לקרוא את עתונך מלבד הכביש.

ובך, עקרת הבית החוצה את הכביש בריצה כשכל מחשבתך היא להגיע דקה קודם הבית. האם לא כדאי יותר לאחר מעט — אך להגיע גם בך, הנהג, הרוצה לפרוק את מטענך שוב לנסיעה שניה. האם שקולות הדקות כני חייך וסבל בני משפחתך ויקיריך ?

ואתה, נהג המונית, הנוסע חזרה בלילה, כני את אורותיך המסנוורים בחשכה. זהו נימוס דרכים פשוט — אך חייך וחיי הזולת תלויים בו.

בכך חפשו את האשם. בכך חפשו את הסיבה לשפיכת הדמים בכבישים.

לוא דם זה נשפך ע"י אויב, היתה קמה קריאה גדולה לנקם. אולם כשנשפך הדם כמו ידינו, חייבת לקום קריאה מרה שבעתים: קו-אה בכל לב. מופ-נית פנימה, קריאה שתדרכן למאמץ מ-שותף גדול לביעור

